

A woman with grey hair, smiling, wearing a blue dress with a white and orange floral pattern. She is in a sunlit garden. In the background, there is a wooden table with a white tablecloth, set with various items, and two other people are visible in the distance. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting late afternoon or early morning.

Emma Ranta

Takaisin Tuulniemeen

Emma Ranta

Takaisin Tuulniemeen

SAGA Egmont

Takaisin Tuulniemeen

Cover image: Shutterstock & Midjourney
Copyright ©2022, 2024 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727215488

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Entinen elämä

– Sinä olet kuulemma Riitta-Liisa, nainen sanoi kätellessään häntä. – Ja tämä ei sitten ollut mitään selvänäkemistä, vaan tiesin sen entuudestaan. Sen enempää en sinusta sitten tiedäkään. Mennään tuonne toiseen huoneeseen.

Ennustajan huone oli vanhanaikainen kamari valkoisine pitsiverhoineen ja kukkatauluineen. Voisi olla vaikka Tuulniemen vieraskamari, Riitta-Liisan mielessä kävi. Siitä olikin kauan, kun hän oli viimeksi ajatellut koko taloa.

– Istuhan tuohon, ennustaja pyysi ja osoitti selkämys ikkunaa päin olevaa nojatuolia.

Riitta-Liisa teki työtä käskettyä, ja silloin hän huomasi valkoisen peilipiirongin oviseinällä.

– Ohoh, häneltä pääsi. – Tuommoisen samanlaisen piirongin laatikossa olen joskus säilyttänyt papereitani, pankkikirjaa ja koulutodistuksia ja sen sellaisia. Kaapeissa oli pöytäliinoja ja maljakoita.

– Eikö olekin kaunis? Mieheni löysi sen huutokaupasta jostain maalta.

Voisiko se olla Tuulniemen piironki? Riitta-Liisa mietti hetken.

– No niin, aloitetaanpa, nainen sanoi, otti esiin korttipakan ja alkoi levitellä kortteja pitkin pöytää.

Nainen oli hetken aivan hiljaa, pläräsi vain korttejaan.

– Sinulla on ollut elämässäsi paljon surua, ennustajarouva aloitti. – Pari vuotta sitten sydämesi murtui.

Mistä toinen sen tiesi? Riitta-Liisa keksi, että hänen työkaverinsa Arja, joka oli Riitta-Liisan ennustajalle suostutellutkin, oli varmaan hänelle aikaa varatessaan kertonut perusasiat hänestä.

– Tämä ei ollut ensimmäinen menetyksesi...

Nainen kertoi hänen elämästään monia asioita. Riitta-Liisan oli myönnettävä, ettei vieraan olisi pitänyt tietää niitä, puhui sitten miten ympäripyöreästi hyvänsä. Eläimistäkin nainen puhui, suuresta määrästä eläimiä.

– Näen paljon avaruutta ympärilläsi, vettäkin. Veden äärellä et ollut onnellinen. Luulet, ettet enää koskaan palaa sinne.

Mitä ihmettä hän siellä olisikaan tehnyt! Siitä kaikestahan oli jo ikuisuus.

– Elämä on kuitenkin ihmeellisempää kuin uskot... Sinä palaat sinne, ennustaja jatkoi.

– Maalleko?

– Enpä usko, Riitta-Liisa sanoi ääneen, mutta ei nainen häntä kuunnellut, tutki vain korttejaan.

– Sinä myös jätät sinne. Veden äärelle. Elämäsi muuttuu vielä paljon.

Tarkoittaa varmaan eläkkeelle jäämistä, Riitta-Liisa arveli.

- Työ vaihtuu... ennustaja sanoi seuraavaksi.
- No ei kyllä vaihdu enää tässä iässä, Riitta-Liisa ei voinut olla sanomatta.
- Koko elämä muuttuu... Muutto, uusi elämä...
- Ja hui hai! Kai siellä mieskin näkyy? Riitta-Liisa kysyi huvittuneena.
- Tuttu mies, sinulle hyvin tärkeä mies täällä näkyy.
- Kumpi heistä? Ensimmäisen mieheni kanssa olin naimisissa viitisentoista vuotta, toinen kierros kesti 18 vuotta. Molemmat kuolivat.
- Näenhän minä sen. Ei tämä ole kumpikaan heistä. Kolmas mies tämä on.
- Ja mistähän hän sitten mahtaa elämääni tupsahtaa?
- Tuttuja te olette, ennestään tuttuja.

Tiia soitti illalla ihan varta vasten kysyäkseen hänen ennustajalla käynnistään.

- Mitä hän sanoi?
 - Vaihdan kuulemma työpaikkaa.
 - Johan sinä olet aika kauan ollutkin tässä nykyisessä, niin kauan kuin muistan.
 - Kuka ottaa töihin lähes kuusikymppisen naisen? Riitta-Liisa huomautti.
 - Ai niin, tyttö muisti. – Ehkä pääset eläkkeelle.
 - En halua eläkkeelle, Riitta-Liisa huudahti, ja häntä oikein puistatutti.
 - Ei kukaan voi sinua siihen pakottaakaan, tyttö rauhoitteli.
- Vähänpä tiesi. Riitta-Liisa tunsikin lukuisia itseään vähän vanhempia naisia, jotka oli heitetty sivuun kuin vanhat rukkaset.
- Mitä muuta hän sanoi? Tiia tahtoi sitten tietää.

– Yllättävän hyvin se nainen kyllä osasi kertoa kaikesta, mitä elämässäni on tapahtunut. Mutta se on taitoa sekin osata sanoa asiat niin, että ne sopivat jokaisen ihmisen elämään.

– Löydätkö sinä hänen mukaansa uuden miehen? Tiia uteli.

– Tottahan toki. Mies on kuulemma entuudestaan tuttu, Riitta-Liisa hörähti.

– Ohoh, kukas se voisi olla?

– Ai niin, ja sitten minä myös muutan, Riitta-Liisa vielä muisti. – Veden äärelle kuulemma.

– Ohoh! Se mies on varmaan rikas, jos pystyy sinulle rantapaikan tarjoamaan.

– Taisit yllättyä soitostani, Talvikki naurahti.

Riitta-Liisa oli ajatellut ensin, ettei vastaisi puhelimeen, kun ei tunnistanut numeroa. Talvikki Tuulniemi? Siis sekö Talvikki?

– Oli tämä aika yllätys, Riitta-Liisa myönsi.

Hän ihmetteli, miten Talvikki edes oli saanut hänet jäljitettyä. Hänellähän oli jo yli 20 vuotta ollut ihan toinen sukunimi. Tuulniemi oli kokonaan karissut niin nimestä kuin mielestäkin. Olkoonkin, että se oli ollut komein niistä kolmesta sukunimestä, joita hän elämänsä aikana oli kantanut. Nimi ei kuitenkaan tuonut ihmiselle onnea. Virtasena hän oli ollut kuta kuinkin tyytyväinen elämäänsä, Tuulniemenä ensihuuman jälkeen lähinnä onneton, Mähösenä ehdottomasti onnellisin.

– Ei Suomi nyt sentään niin iso maa ole, Talvikki kuittasi, kun Riitta-Liisa ihmetteli hänen löytymistään ääneen.

– Tiedänhän minä, että menit aikoinaan uudelleen naimisiin, ja hyvä niin, Talvikki jatkoi. – Olit vielä niin nuori silloin, kun Mikko kuoli.

– 35-vuotias, Riitta-Liisa totesi.

– Minä soitin kutsuakseni sinut juhannuksena Tuulniemeen, Talvikki sanoi.

– Tuulniemeen? Miksi minä sinne tulisin? hän sanoi ääneen.

– Me kaikki olisimme siitä erittäin iloisia, Talvikki vakuutti. – Koko suku kerääntyy sinne silloin, ja minusta sinunkin pitäisi tulla.

– Minä nyt en kyllä millään lailla kuulu teidän sukuunne, Riitta-Liisa mutisi.

Kun hän oli aikanaan painanut Tuulniemen komean pääoven kiinni perässään ja istunut Mikon viereen heidän vanhan autonkoslansa etupenkille, hän oli tiennyt tasan tarkkaan lähtevänsä siitä talosta viimeisen kerran. Oli paikkoja, joihin ihminen ei koskaan voinut palata, ja hänelle Tuulniemi oli sellainen.

– Katsos, kun nämä ovat vähän kuin läksiäiset, Talvikki paljasti.

– Läksiäiset, kenen läksiäiset?

– Meidän sukumme läksiäiset, tai siis meidän miestemme suvun, jos tarkkoja ollaan, Mikko-vainaan ja Martin. Tästä lähtien talo ei enää ole samalla suvulla, sillä me olemme myyneet Tuulniemen.

– Ei voi olla totta, Riitta-Liisalta pääsi.

Tällaista pommia hän ei ollut osannut odottaa. Kukapa olisi uskonut, että Tuulniemet saattaisivat joskus luopua sukutilastaan! Mahtoivat appivanhemmat kääntyillä haudassaan, Riitta-Liisa ei voinut olla ajattelemaa.

– Noin minäkin olisin 30 vuotta sitten sanonut, Talvikki totesi kuivasti. – Siihen aikaan millään muulla ei ollut väliä kuin Tuulniemellä.

– Valma sanoi aina, että vaikka valtiot kaatuvat ja kekkoset kuolevat, Tuulniemi on ja pysyy, Riitta-Liisa muisti.

Milloinkahan hän oli viimeksi sanonut Valman nimen ääneen? Tapiolle hän oli aina puhunut pelkästään "anopista", sen vähän mitä nyt entisestä elämästään edes oli puhunut.

– Niinhän se Valma sanoi, ja usein sanoikin, Talvikki hymähti. – Kysyinkin Martilta, onko hän valmis ottamaan vastaan taivaasta kenties tulevan rangaistuksen talon myymisestä. En ihmettelisi, vaikka hänen äitinsä kostaisi vielä haudan takaa, oli hän sen sortin akka.

– En olisi uskonut kuulevani tuota sinun suustasi, Riitta-Liisa tunnusti. – Sinähän olit hänen lempiminiänsä.

– Siltä se ehkä näytti ulospäin, mutta voit uskoa, että meilläkin oli omat taistelumme. Sinähän et edes ollut kuvioissa silloin, kun me Martin kanssa aloimme seurustella ja menimme naimisiin. Sinä tulit taloon vasta paljon, paljon myöhemmin, ja silloin Valma oli jo tottunut minuun. Pakkohän hänen oli, kun lapsiakin tuli. Hänen oli mielisteltävä minua, jos halusi nähdä joskus lapsenlapsiaan.

Niin, Talvikki oli sentään pystynyt synnyttämään Valmalle lapsenlapsia ja oli näin ollen anoppinsa silmissä oikea nainen, toisin kuin Riitta-Liisa.

Jos Riitta-Liisa olisi nyt saanut tavata Valman, hän olisi uskaltanut kertoa senkin, että kyllä hän oli ollut kerran raskaana Tuulniemessä asuessaan. Ne viikot olivat olleet Riitta-Liisan elämän kauheimmat, ja hänestä oli tuntunut siltä kuin tehdyt synnit olisivat suorastaan loistaneet hänen kasvoiltaan. Kyläkaupallakin kaikki katsoivat pitkään ja varmasti arvasivat, siltä hänestä ainakin tuntui.

Mikonhan se lapsi ei voinut olla, siitä ei ollut epäilystäkään. Ei mies itsekään olisi sitä uskonut, sillä siinä vaiheessa he olivat rakastelleet vain hyvin harvakseltaan, silloin kun Mikko oli sattunut tulemaan ryyppyreissuiltaan sen verran tolkuissaan, että vaimo muistui mieleen. Kai Riitta-Liisa olisi voinut valehdella, että raskaus oli pitemmällä kuin oikeasti olikaan, mutta sekin valhe olisi aikanaan paljastunut. Miten monta yötä hän olikaan valvonut ja miten monta itkua itkenyt miettiessään, mitä ihmettä nyt tekisi.

Eikä sitten kumminkaan tarvinnut tehdä yhtään mitään. Olon olisi pitänyt olla helpottunut, mutta ei se ollut. Hän olisi niin kovasti halunnut lapsen, ikioman pienokaisen, montakin lasta. Tuulniemi tarvitsi perillisen, ja häntä itseäänkin olisi alettu vihdoinkin pitää ihmisenä. Kenties anoppi olisi ensimmäisen kerran jopa hymyillyt hänelle.

– Olihan se melko pitkän miettimisen tulos, että talo pistettiin myyntiin. Martille se tietysti oli erityisen kova paikka, Talvikki sanoi.

Riitta-Liisa ei kysynyt, kuka talon oli ostanut. Tuskin nimi olisi sanonut hänelle mitään, eikä hän halunnut vaikuttaa liian uteliaalta.

– Martilla on kuitenkin jo ikää, Talvikki jatkoi.

Riitta-Liisa laski, että Martin oli pakko olla ainakin 75-vuotias. Mikko oli syntynyt vasta vuosia sisarustensa jälkeen. "Kun tarvitsivat jonkun, jolle sysätä velvollisuudet", mies oli joskus sanonut. Kolme vanhinta sisarusta oli koulutettu hyviin ammatteihin, mutta Mikon kohdalla oli ollut itsestänselvyyttä, että hän jäisi viljelemään taloa.

– Martti piti aikansa taloa kunnossa työnsä ohessa, joka helkutin viikonloppu varsinkin kesäaikaan piti ajaa

Tuulniemeen, Talvikki puhisi. – Aina en kyllä jaksanut lähteä, vaan jäin kaupunkiin. Sitten kun Martti jäi eläkkeelle, korjaustoille jäi enemmän aikaa. Viime talvena Martti sai kuitenkin aivoinfarktin.

– Voi, sepä ikävää!

– Onneksi se oli melko lievä, mutta kyllä me läheiset huomaamme, ettei mies ole enää ollenkaan entisensä eikä jaksakaan enää huolehtia suuresta talosta.

– Entäs teidän lapsenne? Riitta-Liisa ei voinut olla kysymättä Talvikilta heidän keskustellessaan puhelimesta.

Martin ja Talvikin lapsethan olivat sitä Tuulniemen kuuluisaa yhdeettätoista polvea, jonka oli aikanaan määrä ottaa talo haltuunsa.

– Eivät he ole kiinnostuneita, Talvikki totesi vaisusti vastauksena Riitta-Liisan kysymykseen. – Heillä on omat uransa ja kotinsa, ja molemmilla kesämökki lomailua varten. Tuulniemeen he ehtivät vain harvoin, ja vanha talo rapistuu, ellei siitä huolehdi koko ajan. Me olemme Martin kanssa sitä mieltä, että on ihan talon itsensäkin kannalta paras ratkaisu luovuttaa se hyviin käsiin.

– Niinhän se varmasti on, Riitta-Liisa myönsi.

– Omistus siirtyy uudelle omistajalle elokuun alussa, Talvikki selitti. – Me olemme suunnitelleet, että vietämme juhannuksen Tuulniemessä ja annamme kaiken olla siihen saakka vielä ennallaan. Sitten heinäkuun aikana tyhjennämme ja siivoamme taloa. Olisi mukavaa, jos lapsesikin tulisivat juhannuksena Tuulniemeen, Talvikki sanoi.

– Tuskinpa nyt sentään tulevat, Riitta-Liisa mutisi. – Kyllä minä yksin tulen.

Kesä on uusien alkujen ja rakkauden aikaa.

Leskeksi jäänyt Riitta-Liisa palaa juhannuksenviettoon lapsuutensa Tuulniemeen. Hän on jättänyt kylän ja kaiken siihen liittyvän taakseen, mutta pian menneisyyden tapahtumat ja ihmiset muistuvat taas mieleen. Kylällä odottaa tiiviin yhteisön lisäksi myös Aapo, jonka kanssa tarina jäi kesken, silloin kun Riitta-Liisa muutti kaupunkiin.

Entisen elämän kohtaaminen ei ole helppoa, mutta voimakkaiden tunteiden joukossa on myös toivoa. Kulkeminen tutuissa kesämaisemissa herättää Riitta-Liisassa kaikuja kaikesta siitä, mikä Tuulniemessä oli hyvää. Edessä on uusi mahdollisuus. Mutta osaako hän kuunnella tällä kertaa sydämensä ääntä?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.